

Hồi 44

Trộm Viếng Nha Môn

Dáng đi của nàng, cái cười của nàng và lời nói hữu tình của nàng, đổi lại người khác chắc không làm sao ngủ được.

Nhưng với Phí Độc Hành có lẽ khác hơn.

Hắn đã có nói rồi, không phải hắn “không tham”, nhưng hắn rất biết việc gì nên làm và chỗ nào nên ngừng lại.

Hắn ngưng lại nhưng hắn chưa nằm xuống.

Hắn ngồi nhìn ngọn đèn trần trời, không hiểu hắn đang suy nghĩ những gì.

Nhưng thành linh hắn vụt nhồm mình lên và tắt ngọn đèn.

Hắn bước ra cửa, hắn nghe tiếng động, nhưng hắn lại do dự, hắn trở vào đến bên giường nằm xuống...

oOo

Nàng bảo hắn nên tạo một cái mộng thật đẹp.

Hắn chưa hiểu hết ẩn ý của nàng, nhưng hắn không muốn tìm hiểu sâu hơn.

Hắn không nằm mộng vì người nằm mộng là người ngủ mê, hắn không ngủ mê.

Vì vừa tảng sáng, hắn vừa mở mắt là hắn đã hỏi ngay:

- Ai ?

Tiếng đáp bên ngoài, hắn nghe tiếng lạ:

- Phí gia, tiểu nhân là Dương Sai trực thuộc Tổng Hiệu Úy.

Phí Độc Hành vẫn nằm yên:

- Có chuyện gì ?

Tiếng bên ngoài đáp:

- Tổng Hiệu Úy sai đến thỉnh Phí gia đến gấp tại hậu kho.

Phí Độc Hành hơi ngạc nhiên, nhưng hắn đáp ngay:

- Hãy về bẩm với Tổng Hiệu Úy rằng ta sẽ đến ngay.

oOo

Qua khỏi một cái sân rộng, trước khi đến gần dãy trại Phòng Vệ, là ba nhà kho lớn.

Vừa bước tới đầu sân, Phí Độc Hành đã thấy có chuyện lạ.

Từ bìa sân đi vào phía cửa kho, cách năm bước một người, quân Phòng Vệ đứng thành nhiều lớp, ba dãy kho rộng và dài các cửa được mở toát.

Lão sư gia Đào Bằng, Kim Tổng Quản, Bạch Xuân Phương đang đứng trước cửa kho.

Bên cạnh Bạch Xuân Phương còn có ba người, hai lão già, một mập một ốm và một gã trung niên đại hán cao lớn, có hàm râu quai nón.

Họ đứng trong tư thái cực kỳ nghiêm cẩn.

Vẻ mặt của Đào sư gia và Kim Tổng Quản vô cùng trầm trọng.

Gương mặt thanh tú của Bạch Xuân Phương phủ một màn sương lạnh băng băng.

Phí Độc Hành bước tới làm lễ với Đào sư gia và đưa tay chào Kim Tổng Quản, sau cùng hất vòng tay nói với Bạch Xuân Phương:

- Phục lệnh Tổng Hiệu Úy.

Bạch Xuân Phương chỉ lão mập, lão ốm, và gã trung niên có râu quai nón:

- Có biết chưa ? Ba vị Hiệu Úy: Phó Tổ Nghĩa, Sở Phiêu Vân, Mạnh Linh.

Thật thì chưa biết mặt, nhưng Phí Độc Hành đã có nghe tên, lão già mập mập Phó Tổ Nghĩa là một cao thủ trong Bạch đạo giang hồ, quyền chưởng đều giỏi, nhưng giỏi nhất có lẽ về kiếm pháp, riêng Sở Phiêu Vân và Mạnh Linh đều thuộc về Hắc đạo, hình như cả hai người này công phu của họ khá độc.

Thế nhưng hấn làm như chưa hề biết, hấn chỉ vòng tay chào họ.

Cả ba người, Phó Tổ Nghĩa, Sở Phiêu Vân và Mạnh Linh tuy cũng vòng tay chào lại, nhưng nếu thính tai, ai cũng có thể nghe tiếng “hừ hừ” ngấm ngấm trong cổ họng.

Có thể có nhiều nguyên nhân, nhưng chắc chắn vì họ được phong Hiệu Úy phải có một quá trình “công cán”, còn Phí Độc Hành vừa vào là đã ngồi ngang với họ, là nguyên nhất bất mãn đứng hàng đầu.

Sắc diện của Phí Độc Hành rất thản nhiên, hấn hỏi Bạch Xuân Phương :

- Chẳng hay Tổng Hiệu Úy cho đòi...

Bạch Xuân Phương chỉ ba dãy kho và chận nói:

- Trong kho đã có chuyện.

Phí Độc Hành đưa mắt nhìn vào trong kho, cửa kho mở trống, trong kho những chiếc rương lớn nhỏ chất ngay ngắn thẳng lối, nhìn vào rất khó thấy dấu vết chứng tỏ có chuyện gì đã xảy ra.

Bạch Xuân Phương hỏi:

- Không thấy chuyện gì à ?

Bạch Xuân Phương vẫy tay.

Hai tên hộ vệ bước vào kho khiêng ra một cái rương, khóa đã mở ra và ống khóa đặt trên nắp rương.

Bạch Xuân Phương vừa nói vừa cúi xuống gỡ nắp rương.

Bên trong, lòng rương ngăn làm bảy tám hộc, lòng hộc bọc nhung đỏ nhưng trống rỗng, không thấy một vật gì.

Nàng nói:

- Rương này đựng đầy vật quý, đó là những cổ vật bằng vàng ngọc, và đã bị lấy sạch không còn một vật nào.

Phí Độc Hành nhìn sững cái rương:

- Tổng Hiệu Úy, khóa không bị mở ?

Bạch Xuân Phương gật đầu:

- Đúng, chuyện mới vừa phát hiện, Đào sư gia đến xem xét và mở ra.

Vừa tới là Phí Độc Hành đã quan sát thật nhanh, nóc kho, cửa kho rất kiên cố, cửa bằng thứ gỗ dày, bên ngoài bọc sắt, kho không có cửa sổ, không chứa một lỗ thông hơi, hẩn hỏi:

- Trộm vào bằng ngõ nào ?

Bạch Xuân Phương lắc đầu:

- Không biết, cái khó hiểu chính ở chỗ đó.

Phí Độc Hành cau mặt:

- Như thế thì làm sao phát hiện báu vật bị mất.

Bạch Xuân Phương ngó Kim Tổng Quản.

Kim Tổng Quản trao qua một mảnh giấy đỏ, có viết bốn chữ lớn “Vật đã mất rồi”.

Bên cạnh còn có hàng chữ nhỏ: “Coi chừng, càng ngày càng mất, càng mất càng nhiều, sau cùng à từng cái đầu sẽ mất theo.”

Hẩn ngược lên hỏi:

- Vật này phát hiện tại đâu ?

Bạch Xuân Phương đáp:

- Ngoài cửa, dán ngay trước cửa kho.

Bây giờ Phí Độc Hành mới chú ý, mảnh giấy bị rách đi một góc, có lẽ khi nãy bóc ra bị xé .

Hẩn lại cau mày:

- Tổng Hiệu Úy, chung quanh đây bố trí canh gác ra sao ?

Bạch Xuân Phương đáp:

- Chung quanh kho, công khai có, bí mật có, ngoài những chỗ canh nhứt định, còn có đội tuần lưu và có năm con chó được huấn luyện và thả rong suốt đêm.

Phí Độc Hành biết ngay, người đến trộm phải là cao thủ.

Canh phòng như thế, một con chuột chạy người ta cũng phát hiện ra ngay, làm sao kẻ trộm lại có thể lén vào ?

Nhất là ngay cửa kho, đó là chỗ dễ nhìn nhứt, dán mảnh giấy nơi đó không phải là chuyện dễ làm.

Hắn đã có nghe tiếng động lúc gần đi ngủ, hắn không hành động mà cũng không thể nói ra.

Hắn hỏi:

- Đêm rồi có ai nghe động tịnh gì không?

Bạch Xuân Phương lắc đầu:

- Không ai nghe thấy gì cả.

Phí Độc Hành hỏi:

- Số anh em phòng vệ có ai bị gì không?

Bạch Xuân Phương lắc đầu:

- Không ai có gì cả.

Chuyện quả lạ lùng.

Trộm làm sao vào sâu được? Vào sâu được cũng không thể đến gần kho, nhứt là giữa bao nhiêu cặp mắt canh phòng.

Phí Độc Hành cau mặt làm thinh.

Bạch Xuân Phương đưa mắt nhìn quanh:

- Giá trị của báu vật là chuyện hẳn nhiên, nhưng Trung Đường Phủ báu vật không phải bao nhiêu đó, mất đi cũng chưa phải tổn hại nhiều, chỉ có vấn đề thanh danh, nhứt là thanh danh của Phòng Vệ đội mới là đáng nói. Ta hạn cho bốn Hiệu Úy trong vòng ba ngày phải thu hồi báu vật và nạp can phạm, nếu không ta sẽ hỏi ngay ở các người.

Phí Độc Hành trao mảnh giấy hồng lại cho Kim Tổng Quản và nói:

- Tổng Hiệu Úy, xin người hãy thu hồi lệnh đó.

Bạch Xuân Phương quay lại nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Tại sao ?

Phí Độc Hành đáp:

- Đào sư gia đã có nói, nhiệm vụ của thuộc hạ chuyên lo đối phó bên ngoài, những chuyện gì xảy ra trong phủ, thuộc hạ không có bổn phận, chức trách đã rất rõ ràng, vì thế...

Bạch Xuân Phương quay qua phía Đào Bằng:

- Đào lão, có phải như thế hay không ?

Đào Bằng gật đầu :

- Đúng, tôi đã phân công cho Phí lão đệ như thế, bởi vì trong bốn Hiệu Úy, mỗi người đều có công việc khác nhau.

Bạch Xuân Phương nhướng mắt:

- Như thế, tôi có thể cải biến sự phân nhiệm đó được chứ ?

Đào Bằng hơi do dự, nhưng sau cùng ông ta lại gật đầu :

- Là một vị Tổng Hiệu Úy, Bạch cô nương có thể làm như thế.

Vành môi của Bạch Xuân Phương hơi nhếch lên, nhưng nàng lại không cười, cái nhếch môi đặc ý.

Nàng nói:

- Như thế là tốt.

Và nàng quay qua Phí Độc Hành, giọng nàng lạnh băng băng:

- Bắt đầu từ giờ phút này, Phí Hiệu Úy phụ trách nội phủ, ba vị kia lo công chuyện bên ngoài.

Phí Độc Hành khẽ nghiêng mình:

- Thuộc hạ do Đào lão đưa vào đây, lại do Đào lão đề bạt, nếu Đào lão không có ý kiến gì khác thì thuộc hạ xin tuân lệnh:

- Vành môi khắc bạc của Bạch Xuân Phương lại nhếch lên:

- Tuy nhiên là phải tuân mạng, nghe cho kỹ, ta hẹn cho Phí Hiệu Úy trong vòng ba ngày...

Phí Độc Hành chận ngang:

- Tổng Hiệu Úy, chuyện này đáng lý không thể trút cả vào thuộc hạ.

Bạch Xuân Phương danh mặt:

- Tại sao ?

Phí Độc Hành đáp:

- Tổng Hiệu Úy ban lệnh cải sửa nhiệm vụ vào ngày hôm nay, bắt đầu từ giờ phút này, nội phủ phát sinh chuyện gì dù là nhỏ, thuộc hạ chịu hoàn toàn trách nhiệm, nhưng nếu chuyện xảy ra từ giờ phút này trở về trước, thuộc hạ không thể đảm đương.

Bạch Xuân Phương gất giọng :

- Nhưng ta vẫn giao chuyện này hco người, vậy người có tiếp nhận hay không ?

Phí Độc Hành nhẹ đưa mắt về phía Đào Bằng.

Vị Sư gia của Trung Đường Phủ làm thinh.

Hắn nói:

- Nếu Tổng Hiệu Úy cho rằng như thế là công bình thì thuộc hạ xin nhận.

Bạch Xuân Phương hừ hai ba tiếng :

- Có gì lại phải viện đến công bình, ta là Tổng Hiệu Úy, ta cần kiểm nhiệm tất cả những kẻ dưới tay về tài năng, trí thức, bây giờ ta ra lệnh cho Phí Hiệu Úy, trong vòng ba ngày thu hồi báu vật cầm nã can phạm, trong vòng ba ngày đó, nhiệm vụ không thành, chức vụ Hiệu Úy sẽ được trao cho người khác.

Nàng quăng cái ống khóa xuống đất và quay mình đi thẳng.

Không chào Đào lão cũng không vẫy tay cho thuộc hạ.

Phó Tổ Nghĩa, Sở Phiên Vân và Mạnh Linh vội vã bước theo.

Nói là “vội vã” là tại vì đáng điều “ăn rập” của họ chớ thật ra thì họ vẫn còn thừa thì giờ để ném vào mặt Phí Độc Hành những tia mắt đắc ý và khinh mạn.

Phí Độc Hành làm như không thấy.

Hắn đã ẩn nhẫn nhiều rồi, bây giờ chắc có thừa sức để ẩn nhẫn thêm. Về mặt Đào Bằng thật khó chịu, ông ta thở ra:

- Phí lão đệ, cũng đừng thềm để ý làm chi !

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Đào sư gia, thật không ngờ Trung Đường Phủ lại có những thứ lệnh như thế này.

Đào Bằng vỗ nhẹ lên vai hắn:

- Lão đệ, ta biết đây là chuyện không công bình, cũng biết lão đệ đã phải chịu hiếp, nhưng xin lão đệ cứ yên lòng hành sự, vì ít nhất ta cũng không xử tệ với lão đệ, riêng về chuyện này vạn nhất bất thành tại Trung Đường Phủ, ta sẽ vì lão đệ mà có lời biện bạch.

Kim Tổng Quản lắc đầu:

- Vị Bạch cô nương của chúng ta cũng thật quá đáng, hiếp người mới vào như thế là chuyện không nên. Không trọng Tăng thì ít ra cũng nên kính Phật !

Đào Bằng mím miệng gật gù:

- Chịu đã quá lắm rồi, nhưng nhớ rằng dựa vào Thiếu gia cũng chỉ dựa có mức thôi chớ, cứ để xem, ai hơn ai đó là thật sự...

Ông ta vẫy tay với Phí Độc Hành rồi bỏ đi thẳng vào trong.

Kim Tổng Quản cười gượng gạo:

- Chuyện đã đến mức này thì chỉ còn cách là Phí lão đệ nên cố mà ẩn nhẫn, cố mà gắng sức...

Không phải ở một câu nói, mà bằng vào thái độ, vị Kim Tổng Quản này đã phân định rõ ràng lập trường.

Hắn có vẻ gần với Phí Độc Hành và Đào lão sư gia.

Phí Độc Hành cười :

- Cũng không sao, bước vào ngưỡng cửa này, tôi đã là một đương sai, đâu có thể ngồi chơi xơi nước ? Kim Tổng Quản thấy có phải thế không ? Chỉ có điều tôi hơi lạ là không hiểu tại sao Bạch Tổng Hiệu Úy lại có vẻ ác cảm với tôi như thế ? Vì tôi nghĩ, vào đây tôi chưa hề đắc tội với người...

Kim Tổng Quản lắc đầu :

- Vừa mới đặt chân vào thì làm sao lại đắc tội với ai ? Cái gút chính là lão đệ do Đào lão tiến dẫn, rồi lại được Cửu phu nhân đệ bạt, trong khi Bạch cô nương lại dựa vào thế lực của Thiếu gia. Thêm vào đó, Bạch cô nương vốn đã rắc rối với Đào lão, hai người từ lâu đã có chuyện ngầm ngầm chống đối lẫn nhau. Thiếu gia là con của Đại phu nhân, cùng với Cửu phu nhân vốn đã không bình tĩnh, Phí lão đệ đang lâm vào giữa hai sức ép, chắc chỉ có ngộ hay nhút là tìm cách lách mình tránh né. Ồi chà, bên ngoài nhìn vào cứ ngỡ nội phủ rất bình tĩnh, chớ ai có biết đâu từng đợt sóng ngầm quật đến rung rinh.

Phí Độc Hành vòng tay:

- Thật rất khó mà phân định được những điều phức tạp về sau, xin được sự chiếu cố của Tổng quản.

Kim Tổng Quản cười nhăn nhó:

- Làm một tên chuyện gọi là a hoàn, giữ râu chìa khóa này thật chẳng ra gì... Nhưng cũng không sao, tôi và Đào lão vốn là chỗ thâm tình, những chuyện nhỏ, xin lão đệ cứ tin vào tôi, nhưng còn đại sự thì lão đệ nên cùng bàn với Đào lão. Đào lão là người của Cửu phu nhân, bỗng nhiên lại trao chức Hiệu Úy cho lão đệ, trong bốn vị Hiệu Úy Phòng Vệ, ít nhứt cũng phải có một người bên phe Đào lão, chuyện đó chắc lão đệ biết đã rõ ràng.

Phí Độc Hành lại vòng tay:

- Xin Tổng Quản yên lòng, tôi sẽ cố gắng gỡ những cái gai cho Đào lão.

Kim Tổng Quản gật đầu:

- Đúng rồi, Đào lão là con người như thế nào chắc lão đệ đã biết, chỉ cần có hậu thuẫn thì lời nói của ông ta sẽ tang nhiều giá trị, thế lực của ông ta sẽ mạnh hơn lên... thôi ráng nghe, lão đệ, tôi còn có nhiều chuyện nữa...

Hắn vẫy vẫy tay và đi thẳng ra sau.

Trong kho chỉ còn có một mình Phí Độc Hành.

Vành môi hắn hơi nhếch lên hình như hắn có một nụ cười kín đáo.

Cửa phủ nhân có Đào lão, bên cạnh Đào lão tự nhiên còn có nhiều thân thủ, trong đó có cả vị Kim Tổng Quản.

Bạch Xuân Phương có ít nhất là hai tên Hiệu Úy, bên dưới còn có đám tay sai, bên trên đục vào vị Thiếu gia, thế đứng đôi bên rất rõ ràng.

Muốn ngồi lên được trong Trung Đường Phủ là phải quật vào cái ghế Tổng Hiệu Úy, cái ghế này khá vững.

Nhưng Phí Độc Hành không lo lắng, hắn biết rõ hắn cần phải đục vào đâu.

Bạch Xuân Phương có thái độ rất rõ ràng, nàng muốn loại hắn, nhưng chưa biết chừng, con đường đi lên của nàng là con đường đất, lên rất khó mà khi tuột xuống lại quá dễ dàng.

Khi lên, phải bước từng bước một, nhưng khi tuột xuống rất nhanh.

Chuyện đã cũ xì, ai cũng có thể thấy, chỉ có người đang cố trèo lên là không thấy, những người đó lại dễ dàng tuột dốc.

Phí Độc Hành lại mỉm cười một mình.

Hắn chưa chắc đã hơn ai, nhưng chắc chắn hắn thấy được trên dốc và dưới dốc, hắn lại thấy được chỗ đứng của mình.

Nếu hắn có hơn người khác có lẽ là hơn chỗ đó.

Nhưng bây giờ hắn không có thì giờ để nghĩ sâu hơn, hắn đang bận quan sát dây kho...

- o O o -